

GILOY

DOMSTOLENS DOM
den 17 juli 1997 *

I mål C-130/95,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Hessisches Finanzgericht, Kassel (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Bernd Giloy

och

Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost,

angående tolkningen av artikel 244 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1),

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray och L. Sevón samt domarna C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward (referent), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann och H. Ragnemalm,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från Europeiska gemenskapernas kommission, genom Claudia Schmidt, rättstjänsten, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntligt yttrande har avgivits vid sammanträdet den 4 juni 1996 av kommissionen,

och efter att den 17 september 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Hessisches Finanzgericht, Kassel, har genom beslut av den 31 mars 1995, som inkom till domstolen den 21 april samma år, begärt att domstolen i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende fyra frågor om tolkningen av artikel 244 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1, nedan kallad kodexen).
- 2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan Bernd Giloy och Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost angående ett beslut om indrivning av en skuld till ett belopp av 293 870,76 avseende omsättningsskatt för importerade varor (nedan kallat det omtvistade beslutet).

- 3 I artikel 244 andra stycket i kodexen föreskrivs att tullmyndigheterna, då ett beslut som de fattat om tillämpningen av tullagstiftningen överklagas, skall uppskjuta verkställigheten av det omtvistade beslutet i sin helhet eller delvis, "om de har goda skäl att anta att [detta] är oförenligt med tullagstiftningen eller att den person det gäller riskerar att åsamkas skada som inte kan repareras".

- 4 I artikel 244 tredje stycket föreskrivs:

"Om det ifrågasatta beslutet medför att import- eller exporttull skall debiteras, får verkställigheten av beslutet uppskjutas förutsatt att säkerhet ställs eller har ställts. Säkerhet behöver emellertid inte krävas, om detta krav sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter på grund av gäldenärens förhållanden."

- 5 Det skall påpekas att den tyska versionen av den sista meningen i denna bestämmelse, med lydelsen "Diese Sicherheitsleistung darf jedoch nicht gefordert werden, wenn...", har undergått en förändring i syfte att harmonisera den med övriga språkversioner. Den ändrade versionen lyder som följer: "Diese Sicherheitsleistung braucht jedoch nicht gefordert zu werden, wenn... ." Även den italienska versionen har varit föremål för en sådan förändring (EGT L 97, 1996, s. 38, tysk och italiensk version).
- 6 I artikel 192.1 i kodexen föreskrivs att om det enligt tullagstiftningen är obligatoriskt att säkerhet ställs, skall tullmyndigheterna fastställa beloppet för denna säkerhet till en nivå som motsvarar det exakta beloppet av skulden i fråga eller om detta belopp inte med säkerhet kan fastställas, det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller som kan komma att uppstå uppgår till.

- 7 I artikel 192.2 föreskrivs att om tullagstiftningen föreskriver att säkerhet inte är obligatoriskt och tullmyndigheterna kräver att säkerhet skall ställas, skall myndigheterna fastställa beloppet för säkerheten så att det inte överskrider den nivå som anges i punkt 1.
- 8 Artikel 9.1 i kodexen lyder som följer: "Ett beslut som är till förmån för den berörda personen skall återkallas eller ändras i andra fall än de som anges i artikel 8, om ett eller flera av de villkor som fastställts för dess utfärdande inte uppfylldes eller inte längre uppfylls."
- 9 Innan kodexen trädde i kraft uppräknades villkoren för uppskov med verkställighet av beslut om indrivning som fattas av skattemyndigheterna, däri inbegripet de som avser tullavgifter, i artikel 69.2 och 69.3 i Finanzgerichtsordnung (förordning om organisationen av skattedomstolar, nedan kallad FGO). Enligt tysk rättspraxis och doktrin skall dessa bestämmelser, som fortfarande gäller, alltid tillämpas i överensstämmelse med artikel 244 i kodexen.
- 10 Enligt artikel 21.2 i Umsatzsteuergesetz (lag om skyldighet att erlagga omsättningsskatt) är bestämmelserna om tullavgift i tillämpliga delar tillämpliga på omsättningsskatt som uppbärs vid import. Av detta följer att bestämmelserna i artikel 69.2 och 69.3 i FGO är tillämpliga på en ansökan om uppskov med verkställighet av beslut om indrivning av omsättningsskatt som uppbärs vid import.
- 11 Svaranden i målet vid den nationella domstolen fattade den 28 mars 1990 det omtvistade beslutet rörande Bernd Giloy. Denne inlämnade ett klagomål mot beslutet hos svaranden i målet vid den nationella domstolen, som den 17 september 1991 avslög detsamma då det saknade grund. Bernd Giloy väckte således talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet den 23 oktober 1991 vid Hessisches Finanzgericht.

- 12 Genom beslut av den 16 augusti 1994 verkställde Hauptzollamt Fulda — central myndighet med behörighet att verkställa beslut i Hesse — det omtvistade beslutet genom att belägga Bernd Giloy's lön med kvarstad. Den obetalda skatten jämte förseningsavgiften uppgick då till ett belopp av 451 092,76 DM. Med anledning av fordringens storlek blev Bernd Giloy den 16 september 1994 uppsagd av sin arbetsgivare och uppbär sedan dess socialbidrag.
- 13 Bernd Giloy ansökte, i enlighet med bestämmelserna i artikel 21.2 i Umsatzsteuergesetz jämförda med dem i artikel 69.3 i FGO, om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet vid Hessisches Finanzgericht. Han gjorde gällande att det fanns goda skäl att anta att beslutet var rättsstridigt. För övrigt ansåg han att hans ansökan skulle beviljas på grund av att det förhållandet att hans lön belades med kvarstad hade lett till att han förlorade sitt arbete, vilket innebar att han hade orsakats en skada som var irreparabel. Hans tidigare arbetsgivare hade försäkrat honom om att han skulle återanställas om det inte längre förelåg risk för att det omtvistade beslutet skulle verkställas. Bernd Giloy hävdade för övrigt att med anledning av hans personliga ekonomiska förhållanden kunde det enligt artikel 144 tredje stycket i kodexen inte krävas att han skulle ställa säkerhet för det fall att uppskov med verkställigheten av beslutet beviljades.
- 14 Svaranden i målet vid den nationella domstolen ansåg däremot att det inte fanns goda skäl att anta att det omtvistade beslutet var rättsstridigt och att Bernd Giloy för övrigt inte skulle komma att orsakas någon irreparabel skada om det omtvistade beslutet verkställdes.
- 15 Den nationella domstolen, som under dessa omständigheter ansåg sig tvungen att tillämpa artikel 244 i kodexen, beslutade att förklara målet vilande och att ställa domstolen följande tolkningsfrågor:
- ”1. Är de båda förutsättningar som anges i artikel 244 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, det vill säga

— goda skäl att anta att beslutet är oförenligt med tullagstiftningen

eller att

— den berörde riskerar att orsakas en skada som inte kan repareras,

helt oavhängiga varandra, på så sätt att uppskov med verkställighet skall beviljas, även om det inte finns skäl att anta att det beslut avseende vilket uppskov med verkställigheten har begärts är oförenligt med tullagstiftningen, men då det är möjligt att den berörde kan komma att orsakas irreparabel skada?

Om den första frågan besvaras jakande:

2. Är ett krav på säkerhet med nödvändighet uteslutet om den förutsättning som nämnts i andra strecksatsen är för handen, eller kräver detta att ytterligare förutsättningar föreligger och om så är fallet vilka?
3. Skall ett hot om att förlora arbetet — som redan kan ha förverkligats på grund av att avgiftskravet förfallit till betalning — anses utgöra 'allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter', även om existensminimum enligt nationell lagstiftning är garanterat genom exempelvis socialbidrag?
4. Skall säkerheten, då uppskov med verkställighet beviljas, alltid bestämmas till ett belopp motsvarande avgiftskravet, eller är det möjligt att med hänsyn till sökandens ekonomiska situation i dess helhet begränsa säkerheten till ett delbelopp?"

Domstolens behörighet

- 16 Eftersom målet vid den nationella domstolen rör uppbörd av omsättningsskatt och inte tullavgifter, har kommissionen konstaterat att ifrågakarande bestämmelser i kodexen endast är tillämpliga i detta mål med stöd av tysk nationell rätt. Kodexen är enligt dess lydelse inte tillämplig på omsättningsskatt som uppbärs vid import (se punkt 10 i artikel 4 i kodexen). Kommissionen har med anledning av detta varit tveksam till om domstolen har behörighet att besvara de frågor som har ställts till den.
- 17 Kommissionen anser icke desto mindre att domstolen i detta fall är behörig att meddela förhandsavgörande. Den stöder sig bland annat på domen av den 18 oktober 1990 i förenade målen C-297/88 och C-197/89, Dzodzi (Rec. 1990, s. I-3763, punkt 37) och på den omständigheten att ifrågakarande bestämmelser i kodexen är tillämpliga på målet vid den nationella domstolen även om de endast är det på grund av nationell rätt.
- 18 Bernd Giloy och svaranden i målet vid den nationella domstolen samt den tyska regeringen har, då de besvarade vissa frågor som domstolen har ställt i detta avseende, anslutit sig till kommissionens ståndpunkt. Denna har understrukit att de tyska tullmyndigheterna har ansvaret för uppbörd av såväl tullavgifter som omsättningsskatt vid import. Dessa avgifter och skatter fastställs för övrigt vanligtvis vid ett och samma tillfälle i ett enda beslut om indrivning. Förfarandena är följaktligen identiska, vilket innebär att de relevanta bestämmelserna skall tolkas på ett enhetligt sätt. Dessa förfaranden omfattar bestämmelserna i artikel 244 i kodexen, eftersom den nationella lagstiftningen om uppbörd av tullavgift skall överensstämma med dessa.
- 19 I enlighet med artikel 177 i fördraget är domstolen behörig att meddela förhandsavgörande angående tolkningen av fördraget liksom av de rättsakter som gemenskapens institutioner antar.

- 20 Enligt en fast rättspraxis är det förfarande som föreskrivs i artikel 177 i fördraget ett medel för samarbete mellan domstolen och de nationella domstolarna. Av detta följer att det uteslutande ankommer på den nationella domstol vid vilken målet är anhängigt, och vilken har ansvar för det rättsliga beslut som skall fattas, att med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet bedöma om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken och huruvida de frågor som hänskjuts till domstolen är relevanta (se bland annat domen i det ovannämnda målet Dzodzi, punkterna 33 och 34, och dom av den 8 november 1990 i mål C-231/89, Gmurzynska-Bscher, Rec. 1990, s. I-4003, punkterna 18 och 19).
- 21 Då de frågor som framställs av de nationella domstolarna avser tolkningen av en gemenskapsrättslig bestämmelse åligger det följaktligen i princip domstolen att meddela ett förhandsavgörande (se de ovannämnda domarna Dzodzi och Gmurzynska-Bscher, punkt 35 respektive 20). Det framgår varken av lydelsen av artikel 177 eller av ändamålet med det förfarande som inrättas genom denna artikel att författarna till fördraget hade för avsikt att undanta en begäran om förhandsavgörande som rör en gemenskapsrättslig bestämmelse från domstolens behörighet, i det särskilda fall då en medlemsstats nationella rätt hänvisar till denna bestämmelse för att fastställa vilka regler som är tillämpliga i en situation som är av rent intern art (se domarna i de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher, punkt 36 respektive 25).
- 22 Det är endast möjligt att avvisa en begäran om förhandsavgörande som har framställts av en nationell domstol, då det framgår att förfarandet i artikel 177 i fördraget missbrukas och att förfarandet i själva verket leder till att domstolen meddelar ett förhandsavgörande på grundval av en konstruerad rättstvist eller då det är uppenbart att gemenskapsrätten varken direkt eller indirekt är tillämplig på omständigheterna i fallet (se i detta avseende domarna i de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher, punkt 40 respektive 23).
- 23 Domstolen har med tillämpning av denna rättspraxis vid ett flertal tillfällen förklarat sig vara behörig att meddela förhandsavgörande beträffande gemenskapsrättsliga bestämmelser i fall då omständigheterna i målet vid den nationella domstolen inte omfattades av gemenskapsrättens tillämpningsområde, men då dessa bestämmelser var tillämpliga antingen enligt nationell rätt eller endast enligt avtalsbestämmelser (se vad avser gemenskapsrättens tillämpning enligt nationell rätt domarna i

de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher; dom av den 26 september 1985 i mål 166/84, Thomasdünger, Rec. 1985, s. 3001; dom av den 24 januari 1991 i mål C-384/89, Tomatis och Fulchiron, Rec. 1991, s. I-127, och vad avser gemenskapsrättens tillämpning enligt avtalsbestämmelser, dom av den 25 juni 1992 i mål C-88/91, Federconsorzi, Rec. 1992, s. I-4035 och dom av den 12 november 1992 i mål C-73/89, Fournier, Rec. 1992, s. I-5621, nedan kallad rättspraxis som härrör från Dzodzi). I dessa domar hade de nationella bestämmelser och de avtalsbestämmelser som återgav de gemenskapsrättsliga bestämmelserna uppenbarligen inte begränsat tillämpningen av de senare.

- 24 I dom av den 28 mars 1995 i mål C-346/93, Kleinwort Benson (Rec. 1995, s. I-615), har domstolen däremot förklarat sig sakna behörighet att besvara en begäran om förhandsavgörande beträffande konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32, nedan kallad konventionen).
- 25 Domstolen underströk under punkt 19 i denna dom att till skillnad från den rättspraxis som härrör från Dzodzi hade inte de bestämmelser i konventionen som hade underställts domstolens tolkning blivit tillämpliga såsom sådana genom lagstiftningen i den ifrågavarande konventionsstaten. Domstolen påpekade under punkt 16 i domen att den ifrågavarande nationella lagstiftningen bara utgick ifrån konventionen såsom en modell och att den endast delvis återgav konventionens lydelse. Domstolen konstaterade för övrigt under punkt 18 att det i lagen uttryckligen föreskrevs att den ifrågavarande konventionsstatens myndigheter hade möjlighet att besluta om ändringar "avsedda att leda till skillnader" mellan bestämmelserna i lagen och motsvarande bestämmelser i konventionen. Vidare föreskrevs ännu en uttrycklig skillnad i lagen mellan de bestämmelser som var tillämpliga i ett gemenskapsrättsligt sammanhang och de som var tillämpliga i rent interna fall. I det första fallet var de nationella domstolarna vid tolkningen av de relevanta lagbestämmelserna tvungna att följa domstolens rättspraxis avseende konventionen medan de i det andra fallet endast var tvungna att beakta den, vilket innebar att domstolarna hade möjlighet att avvika från den.
- 26 I förevarande fall föreligger det inte några uppgifter i handlingarna som gör det möjligt att anta att målet vid den nationella domstolen inte kommer att avgöras genom tillämpning av gemenskapsrättsliga bestämmelser.

- 27 Det framgår i själva verket av handlingarna att ifrågavarande bestämmelser i nationell rätt är tillämpliga utan åtskillnad — och ibland till och med samtidigt — på fall som dels avser nationell rätt, dels gemenskapsrätt. Enligt nationell rätt skall dessa bestämmelser tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt vare sig den tillämpliga lagstiftningen är nationell eller gemenskapsrättslig. Dessa bestämmelser skall då de tillämpas i fall som omfattas av gemenskapsrätten tolkas och tillämpas enligt artikel 244 i kodexen. Följaktligen krävs det enligt nationell rätt att de ifrågavarande nationella bestämmelserna alltid tillämpas i enlighet med denna artikel.
- 28 När en nationell lagstiftning för lösning av ett internt problem — för att säkerställa att ett enda förfarande tillämpas i liknande fall — anpassas till den lösning som har uppnåtts med tillämpning av gemenskapsrätten, föreligger det ett gemenskapsrättsligt intresse av att de bestämmelser eller begrepp som har hämtats från gemenskapsrätten blir tolkade på ett enhetligt sätt, oberoende av under vilka omständigheter de skall tillämpas, för att i framtiden undvika att det förekommer tolkningar som skiljer sig åt (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet Dzodzi, punkt 37).
- 29 Det följer av ovanstående att domstolen har behörighet att meddela förhandsavgörande avseende de frågor som har framställts.

Den första frågan

- 30 Det skall påpekas att i samtliga olika språkversioner av artikel 244 andra stycket i kodexen avskiljs de två villkor som frågan avser genom den samordnande konjunktionen ”eller”. Även om detta ord ibland förbinder två delar av en mening, är det obestridligt att den i detta fall fungerar som en disjunktion av nämnda villkor.

- 31 Det framgår således av bestämmelsens lydelse att gemenskapens lagstiftare har menat att de två ifrågavarande villkoren utgör två oberoende kriterier, som vart och ett motiverar uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut.
- 32 Denna tolkning bekräftas för övrigt av kodexens förarbeten. I det förslag till rådsförordning om inrättande av en tullkodex för gemenskapen som kommissionen framlade för rådet den 21 mars 1990, var det enda kriteriet som motiverade ett uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut att det förelåg goda skäl att anta att det omtvistade beslutet var oförenligt med tullagstiftningen (artikel 243 andra stycket i förslaget till förordning (EGT C 128, 1990, s. 1)), vilket var en uppfattning som tullmyndigheterna delade.
- 33 Den ekonomiska och sociala kommittén angav i sitt yttrande över artikel 243 andra stycket i förslaget till förordning att det "skulle vara önskvärt att anta en bestämmelse som möjliggör uppskov med verkställigheten av beslutet även då det skulle få omotiverat stränga verkningar för den berörde, som inte är berättigade med hänsyn till ett betydande allmänintresse" (EGT C 60, 1991, s. 5, 11).
- 34 Då kommissionen inte ändrade förslaget till förordning i detta avseende (EGT C 97, 1991, s. 11) lade rådet, i artikel 244 andra stycket i kodexen, till meningen "... eller att den person det gäller riskerar att åsamkas skada som inte kan repareras" (se artikel 244 andra stycket i rådets gemensamma ståndpunkt av den 14 maj 1992, publicerad i EGT C 149, 1992, s. 1).
- 35 Vid tolkningen av begreppet "skada som inte kan repareras", skall man se till begreppet "irreparabel skada", vilket är ett villkor för att domstolen skall bevilja uppskov med verkställigheten av en rättsakt enligt artikel 185 i fördraget (se, vad avser kravet på en irreparabel skada, domstolens beslut av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m. fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 22).

- 36 Enligt domstolens fasta rättspraxis innebär villkoret "irreparabel skada" ett krav på att den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet skall granska om en eventuell ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet av den domstol som dömer i saken skulle göra det möjligt att vända på den situation som skulle uppstå på grund av beslutets omedelbara verkställighet och omvänt — om uppskov med verkställighet av beslutet skulle förhindra det från att få full verkan för det fall att talan i saken skulle ogillas (se i detta avseende ovannämnda beslut i målet kommissionen mot Atlantic Container Line m. fl., punkt 50).
- 37 Domstolen har fastställt att en ekonomisk skada i princip endast kan anses som allvarlig och irreparabel om den inte kan ersättas till fullo för det fall sökandens talan i saken skulle bifallas (se domstolens beslut av den 26 september 1988 i mål 229/88 R, Cargill m. fl. mot kommissionen, Rec. 1988, s. 5183, punkt 17).
- 38 Om en omedelbar verkställighet av en omtvistad rättsakt skulle leda till att ett företag upplöses eller att en enskild tvingas sälja sin lägenhet, skall under dessa omständigheter det villkor som avser förekomsten av en allvarlig och irreparabel skada anses vara uppfyllt (se förstainstansrättens beslut av den 15 juni 1994 i mål T-88/94 R, Société commerciale des potasses et de l'azote och Entreprise minière et chimique mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-401, punkt 33, beslut av den 7 november 1995 i mål T-168/95 R, Eridania m. fl. mot rådet, REG 1995, s. II-2817, punkt 42, och domstolens beslut av den 3 juli 1984 i mål 41/84 R, de Compte mot parlamentet, Rec. 1984, s. 2575, punkt 5).
- 39 I detta avseende är det inte nödvändigt att med absolut visshet fastställa att den påstådda skadan är nära förestående. Särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer är det tillräckligt att den är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet (se i detta avseende ovannämnda beslut i målet kommissionen mot Atlantic Container Line m. fl., punkt 38).

- 40 Det skall slutligen påpekas att om den irreparabla skada som motiverade ett uppskov med verkställigheten — trots att ett uppskov har beviljats enligt artikel 244 andra stycket i kodexen — skulle uppstå till följd av andra orsaker, kan tullmyndigheterna återkalla uppskovet enligt artikel 9.1 i kodexen.
- 41 Det framgår av handlingarna i målet vid den nationella domstolen att den påstådda skada som sökanden i detta fall skulle orsakas för det fall att det omtvistade beslutet skulle verkställas omedelbart består i att denne fortfar att vara arbetslös. Det framgår emellertid inte av handlingarna att sökanden, för det fall hans talan i målet vid den nationella domstolen bifalles och för det fall arbetsgivaren skulle återanställa honom, skulle ha rätt att av tullmyndigheterna återfå den lön som han har förlorat. Det kan för övrigt inte uteslutas att sökanden skulle kunna orsakas annan, eventuellt, irreparabel skada, för det fall att det omtvistade beslutet skulle verkställas omedelbart, såsom den skada som skulle uppstå om hans tillgångar utmättes och tilldelades borgenärerna.
- 42 Det ankommer således på den nationella domstolen att med beaktande av samtliga omständigheter som är av relevans i målet bedöma om en irreparabel skada i den betydelse som har angivits kan komma att orsakas sökanden för det fall det omtvistade beslutet verkställs.
- 43 Mot bakgrund av ovanstående skall den första frågan besvaras på så sätt att artikel 244 andra stycket i kodexen skall tolkas så, att tullmyndigheterna skall uppskjuta verkställigheten av ett omtvistat beslut avseende en tullavgift, i sin helhet eller delvis, då ett enda av de två villkor som nämns i bestämmelsen är uppfyllt, vilket innebär att ett uppskov skall beviljas då den person det gäller riskerar att åsamkas irreparabel skada, och det krävs inte att det finns skäl att anta att det omtvistade beslutet är oförenligt med tullagstiftningen.

Den andra frågan

- 44 Den nationella domstolen vill med denna fråga få klarlagt om det förhållandet att den berörde kan komma att orsakas irreparabel skada om det omtvistade beslutet skulle verkställas omedelbart med nödvändighet hindrar tullmyndigheterna att kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av beslutet.
- 45 Även om det villkor som avser en eventuellt irreparabel skada utgör ett skäl som motiverar ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet, enligt lydelsen av artikel 244 andra stycket i kodexen, är detta villkor emellertid inte relevant vad avser behovet av att ställa säkerhet.
- 46 Det framgår av artikel 244 tredje stycket första meningen i kodexen att uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut i regel skall vara underställt villkoret att det ställs säkerhet, även om uppskovet beviljas med anledning av att den berörde kan komma att orsakas irreparabel skada.
- 47 Det enda undantaget från denna regel är det fall som nämns i artikel 244 tredje stycket andra meningen i kodexen, det vill säga att kravet på säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter på grund av gäldenärens förhållanden.
- 48 Om det föreligger sådana svårigheter kan tullmyndigheterna besluta om de skall kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten. Även om den tyska version av artikel 244 tredje stycket andra meningen i kodexen som var tillämplig då omständigheterna i målet vid den nationella domstolen var för handen var den som gällde före den vidtagna ändringen år 1996, framgår det tydligt av den lydelse

bestämmelsen hade enligt de övriga språkversioner som då gällde — med undantag för den italienska versionen — att tullmyndigheterna under dessa omständigheter fortfarande kunde kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten.

- 49 Den andra frågan skall följaktligen besvaras så, att det förhållandet att den berörde kan komma att orsakas irreparabel skada om ett omtvistat beslut avseende tullavgift verkställs omedelbart hindrar inte på något sätt tullmyndigheterna att kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av beslutet. Om kravet på säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter på grund av gäldenärens förhållanden, kan emellertid tullmyndigheterna avstå från att kräva en sådan säkerhet.

Den tredje frågan

- 50 Den nationella domstolen avser med denna fråga i huvudsak få klarlagt huruvida det förhållandet att det krävs säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut avseende tullavgift, sannolikt medför allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter för en gäldenär som är arbetslös och som uppbär socialbidrag sedan han har sagts upp.
- 51 Då tullmyndigheterna bedömer om kravet på en gäldenär att ställa säkerhet sannolikt medför sådana svårigheter för denne, skall myndigheterna beakta samtliga omständigheter som kan hänföras till denna persons förhållanden, i synnerhet de som rör hans ekonomiska situation.

- 52 I detta fall framgår det av handlingarna i målet vid den nationella domstolen att sökanden är arbetslös och att han uppbär socialbidrag sedan han sades upp. Han sades upp innan han ansökte om uppskov med verkställighet av det beslut avseende tullavgifter som han bestrider. Det framgår även av dessa handlingar att sökanden vid den nationella domstolen har gjort gällande att han inte kan ställa säkerhet på grund av sin ekonomiska situation. Den nationella domstolen preciserar emellertid inte om så verkligen är fallet.
- 53 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att ett krav på att en gäldenär som inte har tillräckliga medel skall ställa säkerhet medför allvarliga ekonomiska svårigheter för denne. Enligt kodexens lydelse kan således tullmyndigheterna avstå från att kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut, då gäldenären inte har möjlighet att ställa säkerhet.
- 54 Således skall den tredje frågan besvaras på så sätt att det förhållandet att det krävs att säkerhet ställs för att uppskov med verkställighet av ett omtvistat beslut avseende tullavgifter skall beviljas medför sannolikt allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter för en gäldenär som inte har tillräckliga medel för att ställa sådan säkerhet.

Den fjärde frågan

- 55 Den nationella domstolen vill med denna fråga i huvudsak få klarlagt, för det fall det krävs säkerhet för att bevilja uppskov med verkställighet av ett omtvistat beslut avseende tullavgifter, om beloppet för säkerheten skall fastställas till ett belopp motsvarande den omtvistade skulden eller om det är möjligt att, med hänsyn till gäldenärens ekonomiska situation, fastställa beloppet till en del av det belopp som skulden uppgår till.

- 56 Det skall i detta avseende erinras om att det i artikel 192 i kodexen föreskrivs en skillnad mellan å ena sidan det belopp som en obligatorisk säkerhet skall uppgå till och å andra sidan det belopp som en fakultativ säkerhet skall uppgå till.
- 57 Enligt artikel 192.1 krävs det att beloppet, då det är obligatoriskt att ställa säkerhet, motsvarar det exakta beloppet av skulden eller, om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller kan komma att uppstå uppgår till.
- 58 För det fall säkerheten är fakultativ föreskrivs däremot i artikel 192.2 inte någon lägsta nivå med avseende på det belopp som säkerheten skall uppgå till. I bestämmelsen föreskrivs tvärtom endast att beloppet för en sådan säkerhet inte kan överstiga en högsta nivå, det vill säga den som anges i artikel 192.1.
- 59 Av ovanstående framgår att för det fall säkerheten är fakultativ kan beloppet som denna skall uppgå till fastställas till ett belopp som är lägre än beloppet som skulden uppgår till eller, om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, till det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller kan komma att uppstå uppgår till. Då tullmyndigheterna fastställer det belopp som en sådan säkerhet bör uppgå till skall de beakta samtliga omständigheter av relevans, däri inbegripet gäldenärens ekonomiska situation.
- 60 Såsom domstolen redan har påpekat under punkt 46 i denna dom anges det i artikel 244 tredje stycket i kodexen att det som regel är obligatoriskt att ställa säkerhet. Följaktligen skall det belopp som säkerheten skall uppgå till i normalfallet fastställas till ett belopp som motsvarar det exakta beloppet av skulden, eller om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller kan komma att uppstå uppgår till.

- 61 Då kravet på att ställa säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter på grund av gäldenärens förhållanden kan tullmyndigheterna enligt den andra meningen i denna bestämmelse emellertid avstå från att kräva sådan säkerhet (se punkterna 47 och 48 i denna dom).
- 62 Eftersom det i förevarande fall rör sig om en säkerhet som är fakultativ, kan beloppet med beaktande av samtliga omständigheter av relevans, däri inbegripet gäldenärens ekonomiska situation, fastställas till ett belopp som inte överstiger det belopp som skulden uppgår till, eller om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, till det högsta belopp som den skuld som har uppstått, eller kan komma att uppstå, uppgår till.
- 63 Den fjärde frågan skall således besvaras på så sätt att om det krävs säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut avseende tullavgift enligt artikel 244 tredje stycket i kodexen, skall beloppet fastställas till ett belopp som motsvarar det exakta beloppet av skulden, eller om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, till det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller kan komma att uppstå uppgår till, om inte kravet på att ställa säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter för gäldenären. Om så är fallet kan säkerheten med beaktande av gäldenärens ekonomiska situation fastställas till ett belopp som är lägre än det belopp som den ifrågavarande skulden uppgår till.

Rättegångskostnader

- 64 De kostnader som har förorsakats Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

— angående de frågor som genom beslut av den 31 mars 1995 förts vidare av Hessisches Finanzgericht, Kassel — följande dom:

- 1) Artikel 244 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen skall tolkas så, att tullmyndigheterna skall uppskjuta verkställigheten av ett omtvistat beslut avseende en tullavgift, i sin helhet eller delvis, då ett enda av de två villkor som nämns i bestämmelsen är uppfyllt, vilket innebär att ett uppskov skall beviljas då den person det gäller riskerar att åsamkas irreparabel skada, och det krävs inte att det finns skäl att anta att det omtvistade beslutet är oförenligt med tullagstiftningen.
- 2) Det förhållandet att den berörde kan komma att orsakas irreparabel skada om ett omtvistat beslut avseende tullavgift verkställs omedelbart hindrar inte på något sätt tullmyndigheterna att kräva säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av beslutet. Om kravet på säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter på grund av gäldenärens förhållanden, kan emellertid tullmyndigheterna avstå från att kräva en sådan säkerhet.
- 3) Det förhållandet att det krävs att säkerhet ställs för att uppskov med verkställighet av ett omtvistat beslut avseende tullavgifter skall beviljas medför sannolikt allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter för en gäldenär som inte har tillräckliga medel för att ställa sådan säkerhet.
- 4) Om det krävs säkerhet för att bevilja uppskov med verkställigheten av ett omtvistat beslut avseende tullavgift enligt artikel 244 tredje stycket i förordning nr 2913/92, skall beloppet fastställas till ett belopp som motsvarar det

exakta beloppet av skulden, eller om detta belopp inte kan fastställas med säkerhet, till det högsta belopp som den skuld som har uppstått eller kan komma att uppstå uppgår till, om inte kravet på att ställa säkerhet sannolikt skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter för gäldenären. Om så är fallet kan säkerheten med beaktande av gäldenärens ekonomiska situation fastställas till ett belopp som är lägre än det belopp som den ifrågavarande skulden uppgår till.

Rodríguez Iglesias	Mancini	Moitinho de Almeida	Murray
Sevón	Kakouris	Kapteyn	
Gulmann	Edward	Puissochet	
Hirsch	Jann	Ragnemalm	

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 juli 1997.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare

Ordförande